

Γράφει ο **Γιώργος Μουργής**

Το βαθύ χάσμα ανάμεσα στην κοινωνία και στον θεσμικό ρόλο της δικαιοσύνης φαντάζει αγεφύρωτο. Η αποκατάσταση της ισονομίας και του κράτους δικαίου, δε, αποτελεί μέρος ενός απλουστευμένου ευχολογίου.

Η θέση για μια ανεξάρτητη θεσμικά δικαιοσύνη θωρακίζεται στην πράξη, μακριά από τη «νομικίστικη τεχνογνωσία», στον κοινωνικό ιστό, με όρους αναφοράς και προέλευσης από τη φαρέτρα του νομικού και πολιτικού μας πολιτισμού.

Η γνωστή τροπολογία Παρασκευόπουλου θεωρητικά τερμάτιζε την «συμφόρηση» των φυλακών, μιας και έτσι παρουσιάστηκε, και η κοινωνία το εξέλαβε μόνον ως χωροταξικό πρόβλημα.

Αν τελικά αγνοηθούν οι ανθρωπιστικοί παράγοντες, η απαίτηση αλλαγής του σωφρονιστικού κώδικα και η μεταχείριση των κρατούμενων ως οντά με τα ίδια δικαιώματα στο αξιακό πλαίσιο για ζωή, με ανθρώπινες συνθήκες κράτησης ή εγκλεισμού κατά την διάρκεια έκτισης της ποινή τους, τότε μπορεί κάποιος εύλογα να σκεφτεί ότι ο νόμος για την αποσυμφόρηση των φυλάκων μπορεί να αντικατασταθεί αν χτίσουμε νέα «σωφρονιστικά καταστήματα» ώστε... να τους/μας χωράνε όλους.

Η εμμονή από δικαστικούς κύκλους καθώς και την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης, επιβεβαιώνει τον τρόπο που επιθυμούν να ασκούν τα καθήκοντά τους προσβάλλοντας τους νόμους, κατασκευάζοντας νέο ιδιώνυμα αδικήματα, ανάλογα με την «ταυτότητα» των κατηγορούμενων. Αποβλέποντας να αποδείξουν την κατασταλτική, υπερεξουσιαστική επιβολή αποφάσεων, έξω από την εφαρμογή νόμων και διατάξεων, σε βάρος της ισονομίας, ειδικά όταν πρόκειται για πολιτικούς κρατούμενους, πρόσωπα του αστικού πολιτικού ή οικονομικού συστήματος της χώρας.

Σε συγκεκριμένα μάλιστα πρόσωπα δικαστικοί λειτουργοί βρήκαν να θυμίσουν προσφιλείς

μεθόδους εξόντωσης που στήθηκαν από ολοκληρωτικά καθεστώτα σε όσους θεωρούσαν πολιτικά αντίπαλούς τους. Συνεπικουρούμενοι κάθε φορά από το αστικό μιντιακό σύστημα των κανόναρχων εργολάβων της διαπλοκής οι οποίοι κυκλοφορούν ελεύθεροι, έχοντας καταχραστεί – κλέψει δημόσιο ή τραπεζικό χρήμα σε αγαστή συνεργασία με τους ντόπιους τραπεζίτες και υπό τη προστασία του πολιτικού αστικού συστήματος, μαζί με ολόκληρη την εγκληματική ναζιστική οργάνωση των χρυσαυγιτών φονιάδων.

Η υπέρβαση αυτή όχι μόνο προκαλεί οργή στον νομικό κόσμο και στην ελληνική κοινωνία που πλήττεται από την μνημονιακή λαίλαπα, αλλά αποδεικνύει ότι καμία νομοθετική ρύθμιση δεν μπορεί να σταθεί ικανή στις ορέξεις δικαστικών κύκλων που νέμονται την εξουσία με αλαζονεία και αυθαιρεσία, ακυρώνοντας κάθε προφύλαξη που παρέχουν τα συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα των κρατουμένων.

Μια δικαιοσύνη όχι τυφλή, αλλά τυφλά εμπαθής!

Στην πολιτική προσπάθεια ενσωμάτωσης και διασύνδεσης της κοινωνίας με το λαϊκό κίνημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο κρατούμενος δεν τα χάνει αλλά και το κράτος δεν παίζει τον ρόλο του σχολιαστή. Το οικονομικό ιστορικό πλαίσιο της συγκυρίας των μνημονίων επιβάλλει το κράτος δικαίου που καλούμαστε να οικοδομήσουμε. Η διαλεκτική σχέση στη δημοκρατία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτελεί θεμέλιο λίθο να προφυλαχθούμε αλλά και να προφυλάξουμε, πέρα από κάθε δικαστική ή κατασταλτική αυθαιρεσία.

Μέσα από τις συνταγματικές δομές ελευθερίας ασκούμε την εξουσία, και όχι αντίστροφα. Η δικαστική εξουσία έχει υποχρέωση να ασκεί το έργο της μέσα από το συνταγματικό πρότυπο κανόνων και νόμων, χωρίς ίχνος ανελευθερίας ή αποδόμησης στα αυτονόητα. Αν ο ρόλος αυτός δεν υφίσταται, καλούμαστε να τον επινοήσουμε με τρόπο που θα ανακινεί το αξιακό πρότυπο άσκησης εξουσίας για ένα κράτος δικαίου και ισονομίας.

Η «τυφλή δικαιοσύνη», που διώκει και ποινικοποιεί στην ευκολία της κατασκευής ενόχων, καταργώντας τα συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα, αναδεικνύει την εξουσιαστική εκδικητική πλευρά της σημερινής «αστικής δημοκρατίας».

Το παραδικαστικό σύστημα αλλά και οι ταγοί του νεομνημονιακού καθεστώτος της σημερινής εξουσίας έχουν σκοπό την ήττα όλων των κερτημένων και των αγώνων που δόθηκαν για δικαιοσύνη, ισονομία, και τη διαφύλαξη κάθε ανθρώπινου δικαιώματος και λαϊκής κατάκτησης. Η συνεχής απαξίωσή της ανθρωπίνης υπόστασης αποτελεί συνεχές και διαρκές έγκλημα κατά των κρατούμενων από την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου

Δικαιοσύνης και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ ΑΝΕΛ. Ειδικά, δε, για τους κρατούμενους και τις κρατούμενες στο Κολαστήριο των Φυλάκων Κορυδαλλού, στο Ψυχιατρικό κατάστημα του και όλες τις ευπαθείς ομάδες που ουσιαστικά βασανίζονται εδώ και πολλά χρόνια, μετατρέποντας τους σε εξαθλιωμένους τρόφιμους εγκλωβισμένους και αποκομμένους από το κατοχυρωμένο συνταγματικό δικαίωμα της ιατρικής περίθαλψης, χωρίς ουσιαστική νοσηλευτική και ιατρική μέριμνα να σαπίζουν στο, καλοβαμμένο κατά τα άλλα, Κολαστήριο – αποθήκη ψυχών περιμένοντας το φρικτό τέλος τους.

Πλανάται πλάνη οικτρά όποιος νομίζει ότι θα το ανεχθούμε ή θα το νομιμοποιήσουμε. Το αναφαίρετο δικαίωμα της ζωής δεν εκχωρείται ούτε παραβιάζεται, όπως πράξατε με τη χώρα ξεπουλώντας όνειρα, ελπίδες και αξιοπρέπεια. Η ταπεινωτική και εξευτελιστική μεταχείριση της ζωής των κρατούμενων ή η επιλεκτική μεταχείριση συγκεκριμένων, όχι μόνο δεν συνάδει με τον νομικό πολιτισμό μας αλλά επιβάλλεται να σταματήσει σήμερα.